

Правосѣдіе.

Въ единъ градъ дойдохъ двама человекѣци да ся сѣдѣтъ, и кѣту почнахъ, рѣче пѣрвыя: „О сѣднице! азъ купихъ отъ тогова кѣщѣ, и кѣту копаяхъ за пѣщъ, намѣрихъ много пары, давамъ му ты, нѣ той не ты взема и ты неще.“ Вторыя рѣче: „Азъ кѣту правихъ тамо кѣщѣ-тѣ, бѣше поле, и несемъ турвалъ тамо нищо, за това ты нещѣ, че не сѣ мои.“ Тогизъ сѣдія-та рѣче: „Вы кѣту ты нещете, азъ нѣмамъ никаквѣ правѣ да ты вземѣ.“ Попыталъ едного-то: имашъ ли сынъ? а другыго-то: имашъ ли дѣщеря?—Тѣ кѣту отговорили: да, имамы, тогыва сѣдія-та имъ рѣче: Праведно е да ся взѣмнѣтъ двама-та, направете свадбѣ, уженете ты, и азъ ще ты дарѣ съ пары-тѣ.

Память на смѣрть-тѣ.

Нѣкой-си царъ кѣту мысляше на смѣрть-тѣ, всѣкога бѣше наскѣрбенъ. А братъ му, който живѣяше много злѣ, рѣче му единъ пѣтъ, да живѣе весело кѣту всички человекѣци. А царя му рѣче: утрѣ ще ти дамъ отвѣтъ на това. На у-трынѣ-тѣ повѣле да ископажѣтъ единъ дѣлбокъ трапъ и да го напѣлнѣтъ до полвинѣ съ горѣщи вѣглища; върху му да намѣстѣтъ столъ, а